

Sygn. akt III APz 14/13

POSTANOWIENIE

Dnia 1 lipca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jadwiga Radzikowska
Sędziowie:	SSA Ewa Drzymała SSA Agata Pyjas - Luty (spr.)
Protokolant:	st. prot. sądowy Anna Baran

po rozpoznaniu w dniu 1 lipca 2013 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa J. B.

przeciwko Wojskowej Komendzie Uzuppełnień w N.

o zapłatę uposażenia

na skutek zażalenia pozwanego Wojskowej Komendy Uzuppełnień w N.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Nowym Sączu Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 29 marca 2013 r. sygn. akt IV P 3/13

p o s t a n a w i a :

o d d a l i ć zażalenie.

Sygn. akt III APz 14/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 29 marca 2013 roku Sąd Okręgowy w Nowym Sączu, Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych przekazał sprawę z powództwa J. B. przeciwko Wojskowej Komendzie Uzuppełnień w N. o zapłatę uposażenia według właściwości Komendantowi Wojskowej Komendy Uzuppełnień w N. w celu nadania jej biegu na drodze służbowej w trybie administracyjnym. W uzasadnieniu tego orzeczenia stwierdził, że powód swoje roszczenia wywodzi ze stosunku służbowego, który łączył go jako żołnierza zawodowego z Wojskową Komendą Uzuppełnień w N.. Kwestię właściwości w sprawach dotyczących uposażenia i innych należności pieniężnych żołnierzy zawodowych określa natomiast art. 104 ustawy z dnia 11 września 2003 roku o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz. U. Nr 179, poz. 1750 ze zm.), przekazując je do kompetencji wymienionych w tym przepisie organów wojskowych, przy czym właściwość organów wojskowych obejmuje zarówno wydawanie decyzji w sprawach wymagających załatwienia w takiej formie, jak i działania służące realizacji uprawnień żołnierza zawodowego

wynikających wprost z przepisów prawa. Zastosowanie przez ustawodawcę takiej formy załatwienia sprawy nie pozbawia żołnierza ochrony sądowej i jeżeli organ nie wypłaca przysługujących mu należności w postaci części uposażenia, czy odsetek ustawowych, a więc odmawia w całości lub w części uznania jego uprawnienia wynikającego z przepisów prawa, osoba uprawniona może wnieść skargę do sądu administracyjnego. Reasumując Sąd I instancji uznał, że o roszczeniach z tytułu prawa do uposażenia żołnierza zawodowego rozstrzygają właściwe organy wojskowe w drodze decyzji (rozkazu personalnego), od której można wnieść skargę do sądu administracyjnego, zaś sąd powszechny może być właściwy tylko wyjątkowo, ze względu na treść art. 199⁽¹⁾ k.p.c., jeżeli organ administracji publicznej lub sąd administracyjny uznały się w tej kwestii za niewłaściwe. Na poparcie swojego stanowiska Sąd Okręgowy przytoczył poglądy prawne wyrażone w orzecznictwie Sądu Najwyższego, to jest w uchwale siedmiu sędziów z dnia 18 listopada 2009 roku (II PZP 7/09), wyrokach z dnia 2 lipca 2008 roku (II PK 8/08 oraz II PK 10/08), wyroku z dnia 25 września 2008 roku (II PK 55/08), uchwale z dnia 29 listopada 2007 roku (III CZP 106/07, OSNC 2008 nr 12, poz. 134), a także Naczelnego Sądu Administracyjnego, to jest w postanowieniu z dnia 20 lutego 2007 roku (I OSK 1785/06), w wyroku z dnia 22 lipca 2009 roku (I OSK 1455/08), w uzasadnieniu uchwały składu siedmiu sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 10 kwietnia 2006 roku (I OSP 3/06, OSNA/WSA 2006 nr 6, poz. 69) oraz w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. z dnia 11 marca 2010 roku (sygn. II SA/Wa 1859/09, LEX nr 606715). Sąd I instancji zwrócił także uwagę na okoliczność, iż żołnierze zawodowi pełnią służbę, a pracę wykonują na podstawie stosunku służbowego, który jest niepracowniczym, administracyjnym stosunkiem zatrudnienia, a tym samym roszczenia o wypłatę części uposażenia i odsetek ustawowych nie wynikają ze stosunku pracy, ani nie są z tym stosunkiem związane, co sprawia że nie podlegają rozpoznaniu przez sąd pracy w myśl art. 476 § 1 pkt 1 k.p.c. Skoro zatem kwestia przyznawania oraz wysokości uposażenia i należności pieniężnych należy do dowódcy jednostki wojskowej, któremu z racji pełnienia służby żołnierz zawodowy podlega, to w niniejszej sprawie droga sądowa jest niedopuszczalna. W związku z tym na mocy art. 464 § 1 k.p.c. sprawa z powództwa J. B. została przekazana Komendantowi Wojskowej Komendy Uzupełnień w N. jako organowi właściwemu do nadania jej dalszego biegu na drodze służbowej w trybie administracyjnym.

Postanowienie to zaskarżył pozwany, to jest Wojskowa Komenda Uzupełnień w N.. Wniósł o zmianę orzeczenia Sądu I instancji poprzez wskazanie Skarbu Państwa – Wojewódzkiego Sztabu Wojskowego w K. jako organu właściwego do rozpatrzenia roszczeń powoda, ewentualnie jego uchylenie i rozpoznanie sprawy przez sąd z udziałem po stronie pozwanej właściwego organu administracji wojskowej, to jest Skarbu Państwa – Wojewódzkiego Sztabu Wojskowego w K.. W uzasadnieniu zażalenia skarżący powołał się na treść art. 104 ust. 1 ww. ustawy z dnia 11 września 2003 roku o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych i podniósł, że zwolnienia powoda z zawodowej służby wojskowej dokonał w dniu 31 maja 2003 roku Szef Wojewódzkiego Sztabu Wojskowego w K., po czym powód został przeniesiony do rezerwy i skierowany na ewidencję WKU w N., co zdaniem skarżącego doprowadziło do błędnego określenia strony pozwanej i przyjęcia przez Sąd I instancji, iż dowódcą powoda był Wojskowy Komendant Uzupełnień w N., a nie Szef Wojewódzkiego Sztabu Wojskowego w K., który zdaniem skarżącego jest organem administracji wojskowej właściwym w sprawie uposażeń i innych należności pieniężnych powoda.

Sąd Apelacyjny rozważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne.

Trafnie Sąd Okręgowy stwierdził, że zgłoszone przez powoda J. B. roszczenie o zapłatę uposażenia w wytoczonym w niniejszej sprawie powództwie zostało wywiedzione ze stosunku służbowego wynikającego z pełnionej przez niego zawodowej służby wojskowej. Z tego powodu przepis art. 104 ustawy z dnia 11 września 2003 roku o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych skierował rozpoznanie kwestii związanych z pobieranymi przez zawodowych wojskowych świadczeniami pieniężnymi, w tym uposażeniami, na drogę postępowania administracyjnego i przyznał kompetencje w tej materii dowódcy jednostki wojskowej, któremu z racji pełnienia służby żołnierz zawodowy podlega. Sąd powszechny co do zasady nie jest właściwy do rozstrzygania sporów powstałych na tle stosunków służbowych żołnierzy, nie posiadających cech pracowniczego stosunku pracy. Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia przywołał adekwatną do przedmiotu niniejszej sprawy argumentację prawną, popartą prawidłowo

wskazanymi regulacjami ustawowymi oraz szczegółowo powołanym orzecznictwem Sądu Najwyższego, jak też sądów administracyjnych. Sąd Apelacyjny w całości podziela zaprezentowane przez Sąd Okręgowy stanowisko, uznając za zbędne powielanie szczegółowych rozważań odnoszących się do właściwości wojskowych organów administracyjnych w kwestii rozpoznawania roszczeń o wypłatę uposażeń należnych żołnierzom zawodowym. Strona pozwana w zażaleniu w istocie nie podważała zasadności poglądu Sądu I instancji w przedmiocie niedopuszczalności dochodzenia tego rodzaju świadczeń pieniężnych w postępowaniu sądowym toczącym się przed sądem powszechnym. Zakwestionowała prawidłowość ustalenia organu administracji wojskowej właściwego do rozpatrzenia zgłoszonego przez powoda roszczenia. W tym kontekście warto odnotować, iż Sąd Okręgowy zaskarżonym postanowieniem przekazał sprawę według właściwości Komendantowi Wojskowej Komendy Uzupelnień w N. w celu nadania jej biegu na drodze służbowej w trybie administracyjnym, a zatem nie przesądził, jaki organ administracji wojskowej będzie odpowiedni do rozpoznania i merytorycznego rozstrzygnięcia roszczeń powoda o zapłatę uposażenia. Ponadto z dołączonych do akt niniejszej sprawy odpisów orzeczeń Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w K., między innymi wyroku z dnia 8 maja 2007 roku (sygn. akt III SA/Kr 99/07), wynika, iż kwestie zgłaszanych przez powoda żądań związanych z należnościami pieniężnymi przysługującymi z tytułu stosunku zawodowej służby wojskowej były rozpatrywane w pierwszej instancji przez Komendanta Wojskowej Komendy Uzupelnień w N. i dopiero w kontroli odwoławczej były rozpoznawane przez Szefa Wojewódzkiego Sztabu Wojskowego w K.. W tych uwarunkowaniach faktycznych sformułowane przez Sąd I instancji stanowisko, iż dowódcą jednostki wojskowej, któremu z racji pełnienia służby podlegał powód, był Komendant Wojskowej Komendy Uzupelnień w N. nie może zostać uznane za pozbawione jakichkolwiek podstaw.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny, nie znajdując przesłanek do uwzględnienia zażalenia, na mocy art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.